

бѣсно куче—пикой ми неказваше нито добро-утро.—И тѣй ся отдалѣчихъ отъ общы-тѣ работы и отъ дружба-та, а най-послѣ ся прѣсторихъ невидима за да не пострадамъ и по-злѣ.

Злова.—[замыслено] Ами какво правѣтъ наши-тѣ привърженници,—каково правѣтъ Смаранда, Порфирица и Драгана?

Аспида.—[клати глава].

Злова.—Какво? Мигаръ и за тѣхъ ми носишь дошявы извѣстія!

Аспида.—Сегашный-тѣ имъ животъ, Богыне, е твърдѣ сумнителенъ, а пакъ най-много за Драганъ немогъ да ти дамъ никакви добры извѣстія.—Незнамъ какъ ѿ е падналъ въ рѣцѣ-тѣ уставъ-тѣ на женско-то дружество, отъ тогази на самъ тя нито изъ кѣщи излиза.—

Ксантипа.—А пакъ за Смаранъ могъ да ви кажъ, Богыне, че и нейно-то поведеніе е твърдѣ сумнително.—Въобразете си, Богыне, че вчера ѿ сръщнахъ да отива на черквъ съ дѣтенце-то си, кое-то бѣше примѣнилатъ, като че бѣше нѣкожъ калръ!—

Злова.—[нажидено злобно] Ами Порфирица?

Ксантипа.—Тя е още наша; нѣ и тя все умыслеено и съ навесденъ главъ ходи.—

Злова.—Прочее и въ нежъ захванада проклѣта-та добродѣтель да ся вкоренява.—[слѣдъ малко мълчаніе]—Ами Стоянь, кой-то умори женъ-тѣ си, ослѣпи тыжъ си и побѣгнъ съ пары-тѣ, като остави невръстно-то сѣ дѣтенце и бабичкѣ-тѣ въ бѣдность.—

Аспида.—Ахъ Богыне!—сега ще чуете най-непріятно-то!—Стоянь, като бѣгалъ, разболѣлъ ся и былъ на умирање въ единъ градъ. Едно женско дружество ся наѣма да го цѣри и сполучило чрѣзъ постоянство, любовь и кротость да го изцѣри физически и морално.—Той имъ ся исповѣдалъ за сичко и имъ ся обѣщаль че ще ся покае.—И наистинъ той ся покааль,—вжриалъ ся въ градъ-тѣ си, платилъ дългове-тѣ си, подновилъ търговнъ-тѣ си и живѣе по пѣтя на добродѣтель-тѣ!—

Злова.—[Сърдито удря съ крака си]—Мълчете, проклѣты въ-